

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Limampu

Pagbubukas ng mga Propetikong Hiwaga ng Daniel 8: Ang Pahayag ni Palmoni

Jeff Pippenger

2024-01-14

Sa ikawalong kabanata ng Daniel, ipinagkaloob kay Daniel ang isang pangitain hinggil sa mga kahariang tinutukoy sa propesiya sa Bibliya, at pagkaraan nito ay kaniyang narinig ang isang makalangit na diyologo na ipinahayag sa anyo ng isang tanong at isang sagot.

Nang magkagayo’y narinig ko ang isang banal na nagsasalita, at ang isa pang banal ay nagsabi sa banal na yaong nagsasalita, Hanggang kailan ang pangitain tungkol sa palaging handog, at sa pagsalangsang ng pagkatiwangwang, na kapuwa ang santuario at ang hukbo ay ibinibigay upang yurakan? At sinabi niya sa akin, Hanggang sa dalawang libo at tatlong daang araw; kung magkagayo’y malilinis ang santuario. Daniel 8:13, 14.

Ang unang labindalawang talata ay kumakatawan sa pangitain, at ang mga talatang labintatlo at labing-apat ay tumutukoy sa isa pang pangitain. Tulad ng dalawang magkaibang salitang Hebreo na kapwa isinasalin bilang “take away,” at dalawang magkaibang salitang Hebreo na kapwa isinasalin bilang “sanctuary,” sa ikawalong kabanata ng Daniel ay mayroon ding dalawang magkaibang salitang Hebreo na kapwa isinasalin bilang “vision.”

Pagdating sa dalawang salitang isinasalin bilang “take away,” iginigiit ng mga teologo ng Adbentismo na ang dalawang salita ay kapwa dapat ipakahulugan bilang “alisin.” Pagdating sa dalawang salitang isinasalin bilang “sanctuary,” iginigiit ng mga teologo ng Adbentismo na ang dalawang salita ay kapwa dapat ipakahulugan bilang “santuwaryo ng Diyos,” at pagdating sa dalawang salitang isinasalin bilang “vision,” muli, ipinagwawalang-bahala ng mga teologo ng Adbentismo ang mga pagkakaiba sa pagitan ng dalawang salita. Sapat na kahalaga ang pagkakaibang iyon para kay Daniel, kaya sinadya niyang gumamit ng dalawang lubhang magkaibang salitang Hebreo; kaya nararapat nating kilalanin at ipagtibay ang pagkakaibang iyon. Ang salitang “vision” sa talatang labintatlo ay ang salitang Hebreo na “chazon,” at ang kahulugan nito ay panaginip, pahayag, o orakulo—isang pangitain.

Ang salitang “vision” ay lumilitaw nang sampung ulit sa kabanata 8 ng Daniel, ngunit kinakatawan nito ang dalawang magkaibang salitang Hebreo. Ang “chazon,” na nasa talata 13, ay matatagpuan din sa talata 1, pagkatapos ay dalawang ulit sa talata 2, siyempre sa talata 13, at tig-iisang ulit sa mga talatang 15, 17, at 26. Sa pito sa sampung pagkakataon na lumitaw ang salitang “vision” sa kabanata 8 ng Daniel, ang salitang ginamit ay “chazon,” na payak na nangangahulugang “isang pangitain.”

Sa iba pang tatlong beses na lumitaw ang salitang "vision" sa ikawalong kabanata ng Daniel, ang katumbas nitong Hebreo ay "mareh," na ang kahulugan ay isang tanaw o isang kaanyuan. Sa ikawalong kabanata, ang salitang Hebreo na "mareh" ay minsan ding isinalin, hindi bilang

"vision," kundi bilang "appearance," kaya't lalong ganap na natutukoy ang kahulugan ng salita. Bakit gumamit si Daniel ng dalawang magkaibang salitang Hebreo na halos magkapareho ang kahulugan kaya't itinuturing ng mga tagapagsalin na iisang salita lamang ang mga ito? May kabuluhan ba ito?

Ang bawat simulain sa Salita ng Diyos ay may kani-kaniyang kinalalagyan; ang bawat katotohanan ay may kaukulang kabuluhan. At ang ganap na kayarian, sa disenyo at sa pagsasakatuparan, ay nagpapatotoo sa May-akda nito. Walang isip kundi yaon lamang sa Walang-hanggan ang makabubuo o makahuhubog ng gayong kayarian. Education, 123.

Ang sagot sa ikalawang tanong ay Oo, na tunay na mahalaga kung bakit ginawa ni Daniel ang pagkakaibang iyon, kaya nagiging pananagutan ng mag-aaral ng propesiya na sikaping maunawaan ang unang tanong, na nagtatanong kung bakit ginawa ni Daniel ang pagkakaibang iyon. Ang mga pagkakaibang ginawa niya ukol sa salitang isinalin bilang "sanctuary," at sa salitang isinalin bilang "take away," ay may mga kahihinatnang walang hanggan, kaya bakit aasahan ninuman ang mas mababang kahalagahan kaugnay ng salitang isinalin bilang "vision"? "Bawat katunayan" ay may "kani-kaniyang saysay" "sa salita ng Diyos," at nakaaapekto sa propetikong "balangkas," at sa kaganapan ng propesiya kapag ito ay "isinasakatuparan."

Sa pagsisimula nating isaalang-alang ang salitang "pangitain," sa kabanata walo, isang "katotohanan" na may "kaugnayan" sa patotoo ni Daniel ay kung sino ang sumagot sa tanong na nasa Daniel walo, talatang labing-tatlo, nang ganito: "Hanggang sa dalawang libo at tatlong daang araw; kung magkagayo'y lilinis ang santuwaryo."

Apat na katotohanan ang may tuwirang "kaugnayan" sa ikawalong kabanata ng aklat ni Daniel, na aking nilalayong talakayin. Ang una ay ito: ang pangitain sa Ilog Ulai ay kinilala bilang isang propesiya para sa mga huling araw, at ito rin ang sagisag ng "kaalaman" ng aklat ni Daniel na "inalisan ng selyo" sa "panahon ng wakas" noong 1798.

Kailangan ang higit na masusing pag-aaral ng Salita ng Diyos. Lalo na ang aklat ni Daniel at ang Apocalipsis ay nararapat bigyan ng pansin sa antas na hindi pa naganap kailanman sa kasaysayan ng ating gawain. Maaaring mas kaunti ang ating sasabihin sa ilang aspekto hinggil sa kapangyarihang Romano at sa Papasiya, ngunit nararapat nating itawag ang pansin sa mga sinulat ng mga propeta at ng mga apostol sa ilalim ng inspirasyon ng Espiritu ng Diyos. Gayon hinubog ng Banal na Espiritu ang mga bagay-bagay, maging sa pagkakaloob ng propesiya at sa mga kaganapang inilalarawan, upang ituro na ang taong kasangkapan ay dapat ipanatiling nakalingid, nakatago kay Cristo, at ang Panginoong Diyos ng langit at ang Kanyang kautusan ang siyang dapat dakilain.

Basahin ang aklat ni Daniel. Balik-tanawin, isa-isa, ang kasaysayan ng mga kahariang inilarawan doon. Masdan ang mga estadista, ang mga kapulungan, ang makapangyarihang mga hukbo, at tingnan kung paanong kumilos ang Diyos upang ibaba ang kapalaluan ng mga tao at ilugmok sa alabok ang kaluwalhatian ng tao. Ang Diyos lamang ang ipinakikitang dakila. Sa pangitain ng propeta ay nakikita Siyang ibinabagsak ang isang makapangyarihang pinuno at nagtatalaga ng panibago. Ipinahahayag Siya bilang Hari ng sansinukob, na malapit nang itatag

ang Kanyang walang hanggang kaharian—ang Matanda sa mga Araw, ang Diyos na buhay, ang Bukal ng lahat ng karunungan, ang Namumuno sa kasalukuyan, ang Nagpapahayag ng hinaharap. Basahin at unawain kung gaano kadukha, kahina, kaikli ang buhay, kadalang maligaw, at kung gaano makasalanang ang tao kapag itinataas niya ang kanyang kaluluwa sa kawalang-kabuluhan.

Sa pamamagitan ni Isaias, itinuturo tayo ng Espiritu Santo sa Diyos, ang buhay na Diyos, bilang pangunahing tuon ng ating pansin—sa Diyos ayon sa pagkakahayag kay Cristo. “Sa atin ay ipinanganak ang isang bata, sa atin ay ibinigay ang isang anak: at ang pamamahala ay maaatang sa Kaniyang balik: at ang Kaniyang pangalan ay tatawaging Kamangha-mangha, Tagapayo, Makapangyarihang Diyos, Walang-hanggang Ama, Prinsipe ng Kapayapaan” [Isaias 9:6].

Ang liwanag na tuwirang tinanggap ni Daniel mula sa Diyos ay ibinigay lalo na para sa mga huling araw na ito. Ang mga pangitaing nakita niya sa mga pampang ng Ulai at ng Hiddekel, ang mga dakilang ilog ng Shinar, ay ngayo’y natutupad, at di maglalaon ay magaganap na ang lahat ng mga pangyayaring ipinagpauna.

Isaalang-alang ang kalagayan ng bansang Hudyo nang ibinigay ang mga propesiya ni Daniel. Ang mga Israelita ay nasa pagkabiha, ang kanilang templo ay nawasak, at ang paglilingkod sa templo ay napahinto. Ang kanilang relihiyon ay nakatuon sa mga seremonya ng sistemang paghahandog. Ginawa nilang ang panlabas na mga anyo ang pinakamahalaga, samantalang nawala na sa kanila ang diwa ng tunay na pagsamba. Ang kanilang mga paglilingkod ay narungisan ng mga tradisyon at mga gawi ng paganismo, at sa pagsasagawa ng mga ritwal ng paghahandog ay hindi sila tumingin lampas sa anino tungo sa tunay na bagay. Hindi nila napagkilala si Cristo, ang tunay na handog para sa mga kasalanan ng mga tao. Kumilos ang Panginoon upang dalhin ang bayan sa pagkabiha at upang ipatigil ang mga paglilingkod sa templo, upang ang panlabas na mga seremonya ay huwag maging kabuuan ng kanilang relihiyon. Ang kanilang mga prinsipyo at mga gawi ay kailangang dalisayin mula sa paganismo. Tumigil ang serbisyong ritwal upang manumbalik ang paglilingkod ng puso. Inalis ang panlabas na kaluwalhatian upang mahayag ang espirituwal.

Sa lupain ng kanilang pagkabiha, nang ang bayan ay bumaling sa Panginoon na may pagsisisi, ipinahayag Niya ang Kanyang sarili sa kanila. Wala silang panlabas na kapahayagan ng Kanyang presensya; ngunit ang maningning na mga sinag ng Araw ng Katuwiran ay nagsabog ng liwanag sa kanilang mga isipan at mga puso. Nang sila’y tumawag sa Diyos sa kanilang pagpapakumbaba at kapighatian, ipinagkaloob sa Kanyang mga propeta ang mga pangitain na nagbunyag ng mga pangyayari sa hinaharap—ang pagbagsak ng mga mang-aapi ng bayan ng Diyos, ang pagdating ng Manunubos, at ang pagtatatag ng walang-hanggang kaharian. Manuscript Releases, tomo 16, 333-335.

Ang "katotohanan" na ang pangitain hinggil sa Ilog Ulai ay ibinigay para sa mga huling araw ay nangangailangan na ang isang mag-aaral ng propesiya ay magpakasikap na maunawaan kung ano ang ipinahula nito tungkol sa mga pangyayaring kinakatawan sa pangitain. Ang mga propetikong "bagay" na kaugnay ng pangitain hinggil sa Ilog Ulai ay "hinubog" ng "Espiritu Santo" "kapwa sa pagkakaloob ng propesiya, at sa mga pangyayaring inilalarawan." Ang nagaganap sa isang propeta

kapag siya ay tumatanggap ng isang pangitain, gayundin ang mga pangyayaring propetiko na tinutukoy ng propeta, ay dapat pag-aralan, na may kaalamang ang kapuwa ay isang propetikong paglalalarawan ng mga bagay na matutupad sa mga huling araw. Binibigyang-diin ng naunang talata na dapat nating kilalanin na si Daniel ay nasa pagkabahag ng "pitong panahon."

Si Daniel ay kumakatawan sa mga kumikilala sa kanilang pagkabahag sa pagtatapos ng tatlo't kalahating araw ng Pahayag labing-isa, na pagkatapos ay bumabaling sa Panginoon na may pagsisisi, ginaganap ang panalangin ng Levitico dalawampu't anim, at hinihiwalay ang mahalaga sa hamak; at saka tinutupad ng Panginoon ang Kaniyang pangako na tipunin ang mga nangalat, habang ipinakikita Niya ang Kaniyang sarili sa kanila. Ang kanilang "chief object of attention," kung gayon, ay ang "Diyos ayon sa pagkakahayag kay Cristo."

Ang "kabuluhan" ng pangitain sa Ilog Ulai, at kung paano ito nakapag-aambag sa "balangkas" ng mensaheng propetiko na "idinisenyo" ni Cristo, ang unang "katunayan" na bahagya nating tinalakay; at tinutukoy ng siniping talata na ang ating pangunahing layon ay dapat ang paghahayag ng Diyos, gaya ng "nahayag kay Cristo." Sa kabanata walo ng Daniel, si Cristo ay hindi iniharap gaya ng ipinakilala Siya ni Isaias, nang ipinahayag ni Isaias na ang "kanyang pangalan ay tatawaging Kamangha-mangha, Tagapayo, Makapangyarihang Diyos, Walang-hanggang Ama, Prinsipe ng Kapayapaan." Sa kabanata walo ng Daniel, ang Diyos ay nahayag kay Cristo bilang Palmoni, na ang ibig sabihin ay ang Kamangha-manghang Tagapagbilang, o ang Tagapagbilang ng mga Lihim.

Ang "katunayang" iyon ay nangangailangan na saliksikin ang "kabuluhan" ng pangalang "Palmoni", gayundin kung paano ang pangalang iyon ay nag-aambag sa "istruktura" at "disenyo" ng propesiya. Ang ikatlong "katunayan" sa kabanata walo ng Daniel, na nararapat kilalanin, ay na sa kabanatang iyon inilalahad ang sentral na haliging doktrinal ng kilusang Millerite. Ang pinakamaningning na hiyas ni Miller ay natagpuan sa talatang labing-apat, at dapat nating pagsikapang maunawaan ang "kabuluhan" na taglay ng "katunayang" iyon kaugnay ng pangitain ng Ilog Ulai, na ngayo'y nasa proseso ng katuparan.

Sa panaginip ni Miller, nang ilagay ang kahon sa mesa sa gitna ng kanyang silid, ito'y nagniningning taglay ang kaliwanagan ng araw; ngunit sa mga huling araw ang kahon ay mas malaki at nagniningning nang sampung ulit na higit kaysa noong unang ilagay ito sa mesa ni Miller. Ano ang nasa pangitain ng Ilog Ulai, na kinapapalooban ng pangunahing haligi ng kilusang Millerita, na nagpapasidhi sa liwanag ng doktrinang iyon nang sampung ulit sa mga huling araw? Ano ang ibinubunyag sa mga huling araw na hindi ibinunyag sa panahon ng kawakasan noong 1798? Ano ang mga "kaganapan" ng pangitain ng Ilog Ulai, na ayon kay Sister White ay "nasa proseso na ng katuparan"?

Kung buong-tapat nating pag-uugnayin ang tatlong unang katunayang ito (ang pangitain sa Ulai, si Cristo na inihayag bilang Palmoni, at ang pangunahing haliging doktrinal), dapat tayong maging handang tanggapin ang isang payak na saligan na makaaapekto sa ating pag-aaral ng pangitain sa Ilog Ulai. Ipinabatid ng mga pinag-isang katunayang iyon sa mga nagnanais makakita na ang mensaheng naalisan ng tatak noong 1798 ay isang mensaheng "nakasalalay sa panahon." Kung

wala ang elementong panghula ng propesiyang may takdang panahon, hindi sana umiral ang mensahe ni Miller.

Ang ikaapat na “katunayan” na may kaugnayan sa kabanatang ito ay na ang mga Millerites ay nagharap ng isang mensaheng nakabatay sa panahong propetiko. Upang bigyang-diin ang katunayang ito, ang Diyos, na nahayag kay Cristo, ay ipinakilala sa talatang labintatlo at labing-apat bilang ang Kahanga-hangang Tagabilang (Palmoni). Ang kaisipan na ang pangitain ay binubuo lamang ng pagtukoy sa Oktubre 22, 1844, bilang katapusan ng dalawang libo at tatlong daang araw sa talatang labing-apat, ay pagbubuhos ng malamig na tubig sa pahayag ng Diyos na nahayag sa pamamagitan ni Cristo bilang Palmoni.

Ang mga teologo ng Adbentismo ay masikap na nagpagal upang ilibing ang kabuluhan ng katanungang nasa talatang labing-tatlo ng ikawalong kabanata ng Daniel, upang bigyan ng lasa ang kanilang putaheng yari sa mga alamat, isang lasang ipinasiya nilang magpanatili sa mga mangmang na nangangati ang mga tainga na huwag mag-ukol ng pansin sa mga katotohanang kaugnay ng sentral na haligi ng Adbentismo.

Ang Kasulatan na, higit sa alinman, ay naging saligan at sentral na haligi ng pananampalataya ng mga Adventista ay ang pahayag, “Hanggang sa dalawang libo at tatlong daang araw; kung magkagayo’y lilinis ang santuwaryo.” [Daniel 8:14.] Pamilyar na mga salitang ito sa lahat ng sumasampalataya sa malapit nang pagdating ng Panginoon. Sa labi ng libu-libo ay paulit-ulit na binibigkas ang hulang ito bilang hudyat ng kanilang pananampalataya. Batid ng lahat na sa mga pangyayaring ipinahula roon nakasalalay ang kanilang pinakamaliwanag na mga inaasahan at pinakamamahal na mga pag-asa. Naipakitang nagwawakas ang mga araw na propetiko na ito sa taglagas ng 1844. Gaya ng paniniwala ng iba pang bahagi ng sanlibutang Kristiyano, noon ay pinanghahawakan ng mga Adventista na ang daigdig, o ilang bahagi nito, ang santuwaryo. Inakala nila na ang paglilinis ng santuwaryo ay ang pagpapadalisy sa daigdig sa pamamagitan ng mga apoy ng huling dakilang araw, at na ito’y magaganap sa ikalawang pagdating. Kaya’t ang naging konklusyon ay magbabalik si Cristo sa daigdig noong 1844.

Ngunit ang itinakdang panahon ay lumipas, at ang Panginoon ay hindi nagpakita. Nalalaman ng mga mananampalataya na ang Salita ng Diyos ay hindi maaaring mabigo; ang kanilang pagpapakahulugan sa propesiya ang dapat na may kamalian; ngunit saan naroon ang pagkakamali? Marami ang padalus-dalos na pinutol ang buhol ng suliranin sa pamamagitan ng pagtatangi na ang 2300 araw ay nagtapos noong 1844. Walang maibigay na dahilan para rito, maliban na si Cristo ay hindi dumating sa panahong inaasahan nila siya. Ipinangatuwiran nila na kung ang mga araw ng propesiya ay nagtapos noong 1844, si Cristo sana’y bumalik upang dalisayin ang santuwaryo sa pamamagitan ng pagdadalisay sa daigdig sa pamamagitan ng apoy; at yamang hindi siya dumating, hindi maaaring nagwakas ang mga araw.

Ang pagtanggap sa konklusyong ito ay pagtalikod sa dating pagtutuos ng mga panahong propetiko. Natuklasang nagsimula ang 2300 araw nang ang utos ni Artajerjes para sa pagpapanumbalik at pagtatayo ng Jerusalem ay ipinairal, sa taglagas ng B. C. 457. Kung ito ang kinuha bilang panimulang punto, nagkaroon ng ganap na pagkakatugma sa paglalapat ng lahat ng mga pangyayaring inihula sa pagpapaliwanag ng panahong iyon sa Daniel 9:25-27.

Animnapu't siyam na linggo, ang unang 483 ng 2300 taon, ay aabot hanggang sa Mesiyas, ang Pinahiran; at ang bautismo ni Cristo at ang Kaniyang pagpapahid ng Espiritu Santo, A. D. 27, ay ganap na tumupad sa itinakda. Sa kalagitnaan ng ikapitumpung linggo, ang Mesiyas ay mapuputol. Pagkaraan ng tatlo't kalahating taon mula sa Kaniyang bautismo, si Cristo ay ipinako sa krus, sa tagsibol ng A. D. 31. Ang pitumpung linggo, o 490 taon, ay nauukol lalo na sa mga Hudyo. Sa katapusan ng panahong ito, tinatakan ng bansa ang pagtanggap nito kay Cristo sa pamamagitan ng pag-uusig sa Kaniyang mga alagad, at ang mga apostol ay bumaling sa mga Hentil, A. D. 34. Yamang natapos na noon ang unang 490 taon ng 2300, may natitirang 1810 taon. Mula A. D. 34, ang 1810 taon ay umaabot hanggang 1844. 'Kung magkagayo'y,' sabi ng anghel, 'ang santuwaryo ay lilinisin.' Ang lahat ng naunang pagtutukoy ng hula ay hindi mapag-aalinlanganang natupad sa takdang panahon. Sa pagtutuos na ito, lahat ay maliwanag at magkakatugma, maliban sa hindi nakita na naganap noong 1844 ang anumang pangyayaring tumutugon sa paglilinis ng santuwaryo. Ang itanggi na ang mga araw ay nagtapos sa panahong iyon ay magbabalot sa buong usapin ng kalituhan, at magiging pagtalikod sa mga posisyong naitatag na sa pamamagitan ng di-mapagkakamalang katuparan ng propesiya.

Ngunit pinangunahan ng Diyos ang Kaniyang bayan sa dakilang kilusang Adbentista; ang Kaniyang kapangyarihan at kaluwalhatian ay umantabay sa gawaing iyon, at hindi Niya pahihintulatang magwakas iyon sa kadiliman at pagkadismaya, upang mapintasan bilang isang huwad at panatikong pag-aalab. Hindi Niya iiwan ang Kaniyang salita na nababalot ng pag-aalinlangan at kawalang-katiyakan. Bagaman marami ang tumalikod sa dati nilang pagtutuos ng mga panahong propetiko, at itinanggi ang pagiging wasto ng kilusang nakabatay doon, ang iba nama'y hindi maaatim na itakwil ang mga punto ng pananampalataya at karanasang pinagtitiyab ng Kasulatan at ng patotoo ng Espiritu ng Diyos. Pinaniniwalaan nila na kanilang pinanghawakan ang mga wastong simulain ng pagpapakahulugan sa kanilang pag-aaral ng mga propesiya, at na tungkulin nilang panghawakan nang matatag ang mga katotohanang natamo na, at ipagpatuloy ang gayunding landas ng pagsasaliksik sa Banal na Kasulatan. Sa mataimtim na panalangin, muling siniyasat nila ang kanilang paninindigan, at pinag-aralan ang Kasulatan upang matuklasan ang kanilang pagkakamali. Yamang hindi nila makita ang kamalian sa kanilang pagtutuos ng mga panahong propetiko, sila'y inakay upang suriin nang lalong masinsinan ang paksa ng santuwaryo. Ang Dakilang Paglalaban, 409, 410.

Ipinabatid sa atin ni Sister White, sa gayunding sipi kung saan tinukoy ang pangitain ng Ilog Ulai, na may "pangangailangan ng lubhang masusing pag-aaral ng Salita ng Diyos." Ilalahad ng mga teologo ang paksa ng "mga panahong propetiko" sa naunang sipi mula sa The Great Controversy, na para bang ang "mga panahong propetiko," na doon niya nililimitahan ang kaniyang komentaryo, ay ang limang propesiya na kinakatawan sa loob ng propesiya ng dalawang libo't tatlong daang taon. Sapagkat, wika nila, apat sa mga propesiyang iyon ay partikular na tinalakay sa nasabing sipi. Subalit ang isang "lubhang masusing pag-aaral" ng paksa ay nagpapakita na ang katawagang "mga panahong propetiko," sa anyong maramihan, sa mga sulatin ni Sister White, ay higit na tumpak na tumutukoy sa dalawang propesiyang matutupad noong Oktubre 22, 1844.

May limang tiyak na hula hinggil sa panahon, na tinukoy ni Gabriel para kay Daniel, na bahagi ng dalawang libo at tatlong daang taon. Ang una ay tumutukoy sa apatnapu't siyam na taon, kung

kailan “muling itatayo ang mga lansangan at ang pader sa mga panahong masalimuot.” Ang ikalawa ay ang bautismo ni Cristo, pagkaraan ng apat na raan at walumpu’t tatlong taon mula sa panimulang taon na 457 BK. Ang ikatlo ay ang Kaniyang pagkapako sa krus; ang ikaapat ay tumukoy kung kailan aabot ang ebanghelyo sa mga Hentil, sa katapusan ng apat na raan at siyamnapung taon na natatanging inilaan para sa bansang Judio; at ang ikalima, at tanging ang ikalima, na hula hinggil sa panahon ay nagwakas noong Oktubre 22, 1844. Ang naunang apat na hula hinggil sa panahon ay nagwakas na matagal bago ang 1844. Kaya, ano ang talagang ibig sabihin ni Sister White kapag ginagamit niya ang pariralang “mga panahong propetiko,” sa pangmaramihan, na dapat magwakas noong 1844?

Sa pagharap sa unang kabiguan ng mga Milerita, tinutukoy niya ang kasagutan sa katanungang iyon:

Nakita ko ang bayan ng Diyos na nagagalak sa pag-asa, na naghihintay sa kanilang Panginoon. Ngunit itinakda ng Diyos na subukin sila. Tinakpan ng Kanyang kamay ang isang pagkakamali sa pagtutuos ng mga panahong propetiko. Hindi natuklasan ng mga naghihintay sa kanilang Panginoon ang pagkakamaling ito, at ang pinakamaalam na mga lalaking tumutol sa panahong itinakda ay hindi rin ito nakita. Itinakda ng Diyos na maranasan ng Kanyang bayan ang isang pagkadismaya. Lumipas ang panahon, at yaong mga naghintay na may masayang pag-asa sa kanilang Tagapagligtas ay nalungkot at nanglupaypay, samantalang yaong mga hindi inibig ang pagpapakita ni Jesus, kundi niyakap ang mensahe dahil sa takot, ay natuwa na Siya ay hindi dumating sa panahong inaasahan. Ang kanilang pagpapahayag ng pananampalataya ay hindi nakaapekto sa puso ni nakapaglinis sa buhay. Ang paglipas ng panahon ay lubhang angkop upang ibunyag ang gayong mga puso. Sila ang unang tumalikod at nang-uyam sa mga nalulungkot at nadismayang tunay na umiibig sa pagpapakita ng kanilang Tagapagligtas. Nakita ko ang karunungan ng Diyos sa pagsubok sa Kanyang bayan at sa pagbibigay sa kanila ng isang sumusuring pagsubok upang matuklasan ang mga aatras at tatalikod sa oras ng pagsubok.

Nilingap ni Jesus at ng buong hukbo ng langit, na may habag at pag-ibig, ang mga yaong may matamis na pag-asang nanabik na makita Siya na iniibig ng kanilang mga kaluluwa. Ang mga anghel ay nasa paligid nila, upang alalayan sila sa oras ng kanilang pagsubok. Ang mga nagpabaya na tanggapin ang makalangit na mensahe ay iniwan sa kadiliman, at nag-alab laban sa kanila ang poot ng Diyos, sapagkat ayaw nilang tanggapin ang liwanag na ipinadala Niya sa kanila mula sa langit. Ang mga tapat na yaon, bagaman nabigo at hindi maunawaan kung bakit hindi dumating ang kanilang Panginoon, ay hindi iniwan sa kadiliman. Muli silang inakay sa kanilang mga Bibliya upang saliksikin ang mga panahong propetiko. Inalis ng Panginoon ang Kaniyang kamay mula sa mga bilang, at naipaliwanag ang kamalian. Nakita nila na ang mga panahong propetiko ay umaabot hanggang 1844, at na ang gayunding mga katunayang kanilang iniharap upang ipakitang ang mga panahong propetiko ay nagwakas noong 1843, ay nagpapatunay na magtatapos ang mga iyon noong 1844. Early Writings, 235-237.

Ang mga "panahong propetiko" ay ang mga "panahong propetiko" na "umabot sa 1844," na sa pasimula ay inakala ng mga Millerita na umabot sa 1843. Ang mga "panahong propetiko" na umabot sa 1844 ay tatlong panahong propetiko, at ang lahat ay kinakatawan sa mga talahanayan ni

Habacuc. Ang isa sa tatlong panahong ito ay payak na "dumampi" sa 1844, at ang dalawa pa ay umabot hanggang ika-22 ng Oktubre, 1844. Ang isang libo't tatlong daan at tatlumpu't limang araw ay umabot hanggang sa mismong unang araw ng 1844, nang dumating ang unang pagkadismaya ng mga Millerita, at nagsimula ang panahon ng pag-antala ng kapuwa Habacuc kabanata dalawa at ng talinghaga ng sampung dalaga sa Mateo dalawampu't lima.

Ang dalawang libo at tatlong daang araw sa Daniel kabanata walo, talatang labing-apat, ay umabot hanggang sa Oktubre 22, 1844, at ang dalawang libo at limandaang dalawampung taon ng "pitong panahon" laban sa katimugang kaharian ng Juda ay nagtapos din doon. Ipinakilala ni Palmoni ang kaniyang sarili bilang ang Kamangha-manghang Tagabilang sa talatang labintatlo ng Daniel kabanata walo, at ang propetikong "balangkas" at "disenyo" na kaniyang inilahad noon ay naglaman ng hindi bababa sa sampung magkakaugnay na propesiya ukol sa panahon.

Magsisimula tayong higit pang isaalang-alang ang mga katotohanang ito sa susunod na artikulo.

Ibinigay ni Cristo sa sanlibutan ang isang aral na dapat na nakaukit sa isip at kaluluwa. 'Ito ang buhay na walang hanggan,' aniya, 'na makilala nila ikaw, ang tanging tunay na Diyos, at si Jesucristo na iyong sinugo.' Ngunit kumikilos si Satanas sa isip ng tao, na nagsasabing, Gawin ninyo ito o yaon, at kayo'y magiging gaya ng mga diyos. Sa pamamagitan ng mapanlinlang na pangangatwiran, inakay niya sina Adan at Eva na pagdudahan ang salita ng Diyos, at ipalit dito ang isang teorya na naghatid sa pagsalangsang at pagsuway. At ang kanyang mapanlinlang na pangangatwiran ay ginagawa ngayon ang tulad ng ginawa nito sa Eden. Nang pumarito si Cristo sa ating sanlibutan, pinili niya ang mga mapagkumbabang mangingisda bilang saligan ng kanyang iglesia. Sa mga alagad na ito sinikap niyang ipaliwanag ang katangian ng kanyang kaharian at misyon. Ngunit ang kakulangan ng kanilang pag-unawa ay naging hadlang sa kanya. Sapagkat matagal na nilang tinatanggap ang mga aral ng mga eskriba at mga Pariseo, kaya't marami sa kanilang pinaniwalaan ay hindi totoo. At bagaman marami pa sanang nais sabihin sa kanila si Cristo, hindi nila kayang pakinggan ang marami sa kanyang hinahangad na ipahayag.

Nasusumpungan ni Cristo ang mga relihiyoso sa panahong ito na labis na puno ng mga maling kaisipan, anupa't wala nang puwang sa kanilang mga isipan para sa katotohanan. Sa edukasyong ibinibigay, inihahalo ng mga guro ang mga kaisipan ng mga di-mananampalatayang may-akda. Sa gayon ay naihasik nila ang mga pangsirang damo sa mga isipan ng kabataan. Nagpapahayag sila ng mga kaisipang hindi kailanman nararapat iharap sa bata man o sa matanda, at hindi kailanman iniisip kung anong uri ng binhi ang kanilang inihahasik, ni ang pag-ani na kakailanganin nilang tipunin bilang bunga nito. Review and Herald, Hulyo 3, 1900.